

članek

BOJ ZA SLOVENSKO UNIVERZO V LETU 1901 V LUČI ČASNIKOV SLOVENEK IN SLOVENSKI NAROD

Gregor Antoličič

absolvent Filozofske fakultete
v Mariboru

Kontaktni naslov:
gregor.antolicic@gmail.com

Izvleček

Časnika Slovenec in Slovenski narod, ki sta zastopala dve različni politični opciji in je zaradi tega bilo njuno poročanje o aktualnih političnih zadevah velikokrat pristransko in na trenutke celo zelo nesramno do prvakov nasprotnega tabora, sta v letu 1901 enotno poročala o boju za slovensko univerzo. Najbolj sporna stvar v boju za domačo univerzo je bila želja Italijanov po ustanovitvi italijanske univerze v Trstu. Temu so seveda ostro nasprotovali slovenski študentje in intelektualci, ki so komentirali, da Trst sploh ni italijansko mesto in zaradi tega ne potrebuje italijanske univerze, po drugi strani pa so ustanovitev univerze v Ljubljani podkrepili z dejstvom, da je v monarhiji živelo preko dva milijona Slovencev in Hrvatov, Italijanov pa je bilo le 730.000. Slovenski, hrvaški in srbski študentje na Dunaju so tako 8. novembra leta 1901 rektorju dunajske univerze poslali spomenico, v kateri so predstavili razloge, zakaj bi bilo treba ustanoviti univerzo v Ljubljani. Vendar v času obstoja habsburške monarhije Slovincem ni uspelo, da bi si izborili svojo univerzo. Šele po koncu prve svetovne vojne in propadu podonavske monarhije je bila 23. julija 1919 ustanovljena Univerza v Ljubljani.

Ključne besede

slovenska univerza, Slovenski narod, Slovenec, leto 1901, italijanska univerza v Trstu

Abstract

In 1901, the Slovenian newspapers Slovenec and Slovenski narod uniformly reported on the fight for the Slovenian university, although they represented two different political options and were too many times biased in their reporting on current issues. At times, they were even very offensive towards the leaders of the opposition party. The most controversial thing in the fight for the local university was the desire of Italians to establish an Italian university in Trieste. Slovenian students and intellectuals who claimed that Trieste was not even an Italian city and, therefore, did not need its own university expressed strong opposition against such establishment. On the other hand, they backed up the establishment of the University of Ljubljana stating that over two million Slovenes and Croats lived in the monarchy, whereas the number of Italians did not even exceed 730,000. On 8 November 1901 in Vienna, Slovenian, Croatian and Serbian students sent a memorandum, which outlined the reasons why the university in Ljubljana should be established, to the Rector of the University of Vienna. During the period of the Habsburg Monarchy, the Slovenes, however, failed to get their university. Only after the First World War and the collapse of the Danubian Monarchy, the university was finally established on 23 July 1919.

Keywords

Slovenian university, Slovenski narod, Slovenec, year 1901, Italian university in Trieste

Tako kot v današnjih časih je tudi v preteklosti časopisje poročalo o aktualnih in perečih temah. Na prehodu iz 19. v 20. stoletje sta bila glavna časnika na ozemlju današnje Slovenije, ki sta seveda pripadala vsak svoji politični opciji, Slovenec in Slovenski narod.

Časnik Slovenski narod je začel izhajati leta 1868. Najprej je izhajal trikrat tedensko v Mariboru, od leta

1872 pa je izhajal v Ljubljani. Dnevno pa so ga začeli izdajati prvega januarja 1873. Leta 1872 so v Ljubljani ustanovili Narodno tiskarno, ki je nato postala lastnica Slovenskega naroda. Po smrti Ivana Tavčarja¹ leta 1923 – Tavčar je bil od leta 1887 pri Narodni tiskarni in Slovenskem narodu vodilna oseba – je Slovenski narod prešel iz rok liberalnih starinov v last mladinov – skupine, zbrane okrog Gregorja Žerjava² in Alberta Kramerja.³ Ta

skupina je izdajala dnevnik Jutro, Slovenski narod pa je bil od tedaj popoldnevnik z manjšim političnim vplivom. Slovenski narod so nehali izdajati leta 1943. Od konca 1943 do konca 1945 je v okviru Jutra vsak ponedeljek izšel Slovenski narod, s podnaslovom Ponedeljska izdaja Jutra.⁴

Slika 1: Dr. Ivan Tavčar⁵

Na drugi strani pa smo imeli časnik Slovenec, ki je bil vodilni časnik političnega katolicizma na Slovenskem. Izhajati je začel leta 1873 kot protiutež liberalnemu časniku Slovenski narod. Sprva je izhajal trikrat tedensko, od 11. julija 1883 pa kot dnevnik. Izhajal je v Ljubljani kot "Političen list za slovenski narod". Članki, objavljeni v Slovenecu, najbolj slikajo idejni in politični razvoj slovenskega političnega katolicizma v njegovih različnih fazah. V bolj demokratičnem ozračju razvoja Slovenske ljudske stranke in pod sposobnimi uredniki je dosegel zavidljivo časnikarsko raven in v tem prekašal liberalna Slovenski narod in Jutro. Med uredniki so bile številne pomembne osebnosti slovenskega političnega in kulturnega življenja; na primer Jakob Alešovec,⁶ Andrej Kalan,⁷ Izidor Cankar,⁸ in drugi. V letih 1929–1941 je bil glavni urednik Slovenca dr. Ivan Ahčin.⁹ V času njegovega urednikovanja je postal po uvodnikih in mednarodnih komentarjih Slovenec eden vodilnih časnikov v tedanji Jugoslaviji. Leta 1945 so nove oblasti Slovenca ukinile. V obdobju 1991–1996 je izhajal časnik z enakim imenom in podobno politično usmeritvijo.¹⁰

Prve zahteve po slovenski univerzi so se pojavile že v pomladi narodov 1848–1849 (tedaj so bila za kratek čas v Ljubljani in Gradcu organizirana predavanja iz prava v slovenskem jeziku), ki jih je nato po zamrtju v dobi Bachovega (neo)absolutizma oživilo taborsko gibanje konec 60 let 19. stoletja. Dne 13. junija 1871 je imel o pomenu univerze v dunajskem državnem zboru govor dr. Etbin Henrik Costa,¹¹ eden najvidnejših staroslovenskih prvakov. Leta 1898 je kranjski deželni zbor pod vtisom silovitih nemirov zaradi dveh odlokov ministrskega predsednika o enakopravnosti nemščine in češčine v češki deželi (Nemci so silovito protestirali in organizirali univerzitetno stavko, zato je vlada začasno ukinila

predavanja) – na pobudo Ivana Hribarja ter ob podpori vseh slovenskih poslancev sklenil osnovati "Cesarja Franca Josipa vseučiliški fond" kot materialni temelj visokega šolstva v Ljubljani.

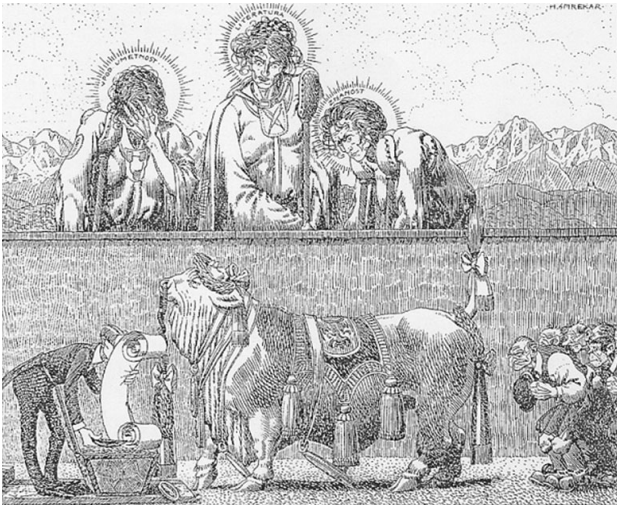
Nato je v letu 1901 prišlo do ponovne obuditve ideje o ljubljanski univerzi. Slovenski narod je v tem času ostro kritiziral odločitev vlade, da bo v Trstu ustanovljena univerza. Zapisali so, da tista vlada, ki je odrekala Slovincem in Hrvatom najpomembnejše kulturne ustanove, takoj ugodi Italijanom in jim obljubi univerzo v najkrajšem času. Dalje so pisali, da nimajo nič proti ustanovitvi univerze v Trstu, ampak da se bo s tem naredila krivica južnim Slovanom, ki so prav tako potrebovali svojo univerzo. Ustanovitev italijanske univerze je po njihovem mnenju pomenila, velikansko pridobitev za uresničevanje italijanskih narodnih ciljev. Učenci te univerze bi preplavili ne samo Primorsko in Dalmacijo, ampak tudi sosednje dežele, v prvi vrsti Kranjsko, vse javne službe bi tako prešle v roke Italijanov. Dalje so zapisali, da bi se vlada lahko izognila vsem težavam, če bi ustanovila univerzo v Ljubljani, na kateri bi lahko študirali Slovenci, Srbi, Hrvati in tudi Nemci ter Italijani.¹²

Slovenec pa je poročal, da so italijanski učenci protestirali v Gradcu in na Dunaju in se zavzemali za ustanovitev univerze v Trstu. Rektorju dunajske univerze so izročili spomenico, v kateri so obrazložili potrebo po ustanovitvi italijanske univerze. Zapisali so, da v primeru odobritve ustanovitve univerze v Trstu ostro nasprotujejo temu, da bi bila ta univerza ravno v Trstu. To bi bil hkrati udarec proti slovanskemu prebivalstvu avstrijskega Primorja. Ali je bil Trst italijansko mesto, središče kakega italijanskega ozemlja? Vsa Dalmacija je bila hrvaška, vsa Istra pa slovenska in hrvaška, vsa tržaška okolica prav tako slovenska. Kako je torej Trst prišel do tega, da bi imel italijansko univerzo? V samem Trstu je živel veliko Slovencev, tako da je bil njegov italijanski značaj le zunanji in navidezni. Ustanovitev ljubljanske univerze so argumentirali tudi z dejstvom, da je v celotni državi živel le 730.000 Italijanov; Hrvatov in Slovencev pa je bilo skupaj 2.150.000 (tj. 3 odstotke Italijanov in 9 odstotkov Slovencev in Hrvatov). Zaradi tega, ker je bilo Slovencev in Hrvatov trikrat več kot Italijanov, bi po mnenju Slovenca lahko zahtevali tri univerze ne samo eno. Te univerze bi lahko ustanovili v Splitu, Ljubljani in Celju.¹³

Sedmega novembra 1901 se je v Gradcu zgodil dobro obiskan shod jugoslovanskih visokošolskih študentov, ki so zahtevali ustanovitev slovenske univerze v Ljubljani. Shoda se je udeležilo več kot 200 Slovencev, Hrvatov in Srbov vseh strank in struj. Na tem shodu je nastopilo več govornikov, ki so argumentirali potrebo po ustanovitvi

univerze v Ljubljani. Po njihovem mnenju bi se s pomočjo slovenske univerze število abiturientov iz 400 povečalo na 800. Ni bilo dvoma, da zahteva po slovenski univerzi ni samo dijaška zadeva, ampak je bila od ustanovitve univerze odvisna usoda celotnega naroda.¹⁴

Prav tako je leta 1901 pesnik Anton Aškerc¹⁵ v Ljubljanskem zvonu zapisal, da je agitacija za slovensko univerzo združila ves narod, podprli pa so jo, v saj sprva, tudi vsi drugi Slovani v monarhiji.¹⁶

Slika 2: "Duševna in tvrna kultura na Slovenskem", kot jo je videl in narisal Hinko Smrekar.¹⁷ Upodabljaljoča umetnost, literatura in znanost kot "shirane" dame z obupom gledajo na klanjanje Slovencev zlatemu volu.¹⁸

Slovenski, hrvaški in srbski študentje na Dunaju so 8. novembra 1901 rektorju Dunajske univerze izročili spomenico glede italijanske univerze v Trstu. Spomenica glede univerze v Ljubljani se je glasila: "Z ozirom na to, da se avstrijske vlade, in v najnovejšem času tudi ekselencija ministrski predsednik pl. Körber, kažejo pripravljene ugoditi zahtevam italijanskega naroda in italijanske univerze v toliko, da so se odvarjali paralelni italijanski kurzi v Inomostu in Gradcu, dočim so se mnogoštevilnim avstrijskim Jugoslovanom že obstoječi kurzi odvzemali (juridični kurzi v Gradcu in v Ljubljani l. 1848.), dalje z ozirom na to, da se avstrijske vlade skupnim zahtevam jugoslovanskih narodov po navadi niti odzvale niso, čutimo dolžnost, podati sledečo spomenico: Mi slovenski, hrvaški in srbski visokošolci dunajske univerze iz Dalmacije, Primorske, Kranjske, Štajerske in Koroške, zahtevamo od vlade:

- da se ustanovi v Ljubljani slovensko univerzo;
- da se prizna veljavnost izpitol na vseh fakultetah na univerzi v Zagrebu za kraljestva in dežele zastopane v državnem zboru na Dunaju.

Mi zahtevamo to iz upravičenih razlogov:

1. Nas je Jugoslovanov v tostranski državni polovici 2 milijona, katera množica je upravičena zahtevati zase kulturno središče.
2. Nam ne dopušča naš narodni ponos, da bi na ces. Kr. Univerzah, kjer bi nam, kakor vsem slušateljem, morali biti zajamčena enakopravnost, vedno in povsod igrali ulogo manjvrednih gostov, kakor nas kot take smatrajo in z nami ravnaajo nemški vseučilišniki.
3. Ne moremo prenašati, da se nas, kadar javno zahtevamo zajamčenje enakopravnosti, z brahijalno silo iztira iz – kakor to povdarja nemško visokošolstvo – "nemških" akademičnih tal vseučiliške avle.
4. Čutimo ob vsaki taki priliki, da poklicani faktorji ne store ni enega koraka v obrambo mejnarodnih pravic nas, jugoslovanskih vseučilišnikov.
5. So vsi pripomočki k temeljiti izobrazbi natančnemu poučevanju ved, kakor seminarji, razni instituti itd. v rokah narodnosti, ki nam Jugoslovanom nikakor ni naklonjena.
6. Smo v tujem mestu, daleč od svoje domovine, popolnoma izolirani. Kot Slovanom nam je pri sedanjih ostrih nasprotstvih zaprta pot v vsako družbo, in prebivalstvo samo nam je pri vedno bolj poostrujočih se razmerah vedno bolj neprijazno, kar smatramo mi kot posledico fanatizma nemškega visokošolstva, ki nas proglašča manj vrednim gostom.
7. Zabranjuje velika razdalja med našo domovino, osobito Dalmacijo, in med vseučilišnimi mesti, in iz tega izvirajoča negotovost eksistence velikemu številu jugoslovanskega dijaštva na daljno izobrazbo na kakšnem vseučilišču.
8. Nam je ležeč na srcu tudi materialni blagor naših narodov na jugu države in ne moremo mirno gledati, kako se neizmerna množica denarja iz naših revnih krajev, kjer se še le dviga gospodarsko blagostanje, nosi v kraje, kjer v veliki meri cveteta industrija in promet. Na srcu pa nam je tudi, da učimo narod, česa mu je treba za povzdigo materialnega blagostanja, in uvidevamo, da to moremo le, ako smo v njegovi sredi ali vsaj v njegovi bližini.
9. Ni to želja samo nas vseučilišnikov, zastopnikov treh jugoslovanskih avstrijskih narodnosti, ampak mi izražamo s tem željo ljudstva samega, ki želi, da se njegova mladina izobražuje na svojih tleh, v neposredni dotiki z njim samim, ki želi, da tudi ono uživa vsaj nekaj po državnem zakoniku mu zajamčene enakopravnosti in zahteva zato popolnoma konsekventno svojih šol.
10. Nas je naposled zadostno število dijakov jugoslovanskih iz tostranske državne polovice, ki bi lahko vzdrževali takšno univerzo, in prepričani smo, da se z ustanovitvijo univerze v Ljubljani število dijaštva še vsaj podvoji.

*Da se tej upravičeni zahtevi jugoslovanskih narodov kolikor možno hitro ugotovi, pričakujemo od visoke vlade, da podpira ustanovitev univerze po primeru dežele kranjske in občine ljubljanske, ki prispevata od leta 1898 za ustanovitev univerze z letnimi 100.000 oziroma 200.000 Kron.*¹⁹ Italijanski študentje so na to spomenico seveda reagirali in 31. oktobra 1901 izročili svojo spomenico, v kateri so utemeljevali potrebe po univerzi v Trstu.²⁰

V četrtek 28. novembra 1901, je avstrijski minister za kulturo in poučevanje dr. Wilhelm vitez Hartel sprejel odposlanstvo ljubljanskega občinskega sveta, ki so ga sestavljali Ivan Hribar, Danilo Majaron²¹ in dr. Lovro Požar. Hartel je tedaj obljubil, da bo dajal podporo mladim domačim učenjakom, ki so se bili pripravljene posvetiti profesorski karieri na bodoči slovenski univerzi. To je bil gotovo najpomembnejši dosežek dolgotrajnih prizadevanj za slovensko visoko šolstvo v tedanji habsburški monarhiji; leta 1919 je vsaj kadrovsko pomagal novoustanovljeni Univerzi Kraljestva SHS v Ljubljani.²²

Vendar pa toliko zaželenega uspeha teh prizadevanj vse do leta 1919 ni bilo. Nemški nacionalisti so poudarjali, da v slovenskem jeziku ni dovolj znanstvene literature, in navajali številne druge objektivne razloge svojega nasprotovanja, ki pa so bili ob vse večjem ugledu nekaterih naših učenjakov čedalje manj prepričljivi. Ko je že vse kazalo, da bo sedež nove italijanske univerze ali vsaj pravne fakultete v Trstu, Slovenci pa ne bi dobili ničesar, so naši takratni parlamentarci na Dunaju posegli po skrajnem sredstvu – po obstrukciji. Konec junija 1910 so tako poslanci Vseslovenske ljudske stranke imeli za eno kritičnih državnozbornih zasedanj pripravljenih 150 resolucij in spreminjevalnih predlogov, v primeru skrajne sile pa bi aktivirali še 1600 nujnih predlogov, ki bi jih seveda bilo treba reševati pred drugo problematiko. V noči iz 16. na 17. december 1912 je katoliški poslanec tudi zaradi nevarnosti izglasovanja predloga za italijansko univerzo v proračunskem odseku govoril nepretrgoma skoraj 14 ur, nakar ga je zamenjal dr. Anton Korošec.²³ Slovenska enotnost pa se je začela krhati na domačem terenu. Leta 1911 si je Vseslovenska ljudska stranka prisvojila denar, ki se je od 1898 nabiral za ljubljansko univerzo: v kranjskem deželnem zboru je njena absolutna večina dosegla, da je moral visokošolski fond cesarja Franca Jožefa z vsemi 700.000 kronami brezobrestno in za nedoločen čas kreditirati njeno Zadružno zvezo. Dr. Janez Evangelist Krek,²⁴ arhitekt tega fanatičnega strankarskega projekta, je imel takrat enega svojih najbolj umazanih govorov; zlasti gnusno je napadel nepokvarljivo idealističnega Ivana Hribarja, ki je bil leto prej onemogočen kot ljubljanski župan. Šele leta 1919 sta dva štajerska politika katoliškega tabora, dr. Anton

Korošec in dr. Karel Verstovšek,²⁵ s svojimi nesebičnim zavzemanjem za slovensko univerzo odpravila škodljive posledice protikulturnih podvigov svojih kranjskih somišljenikov, ki so bili popolnoma brez posluha za najvišje kulturne potrebe našega naroda.²⁶

Prizadevanja za slovensko univerzo pred prvo svetovno vojno so se organizacijsko večinoma naslanjala na avstrijski model univerze s štirimi fakultetami: pravno, filozofsko, medicinsko in teološko. Tehnika je bila v Avstriji zunaj univerze in organizirana kot tehniška visoka šola. Po koncu prve svetovne vojne so se slovenski tehniki energično zavzeli za ustanovitev tehniškega študija v Ljubljani. Njihova prizadevanja so 19. maja 1919 privedla do ustanovitve tehničnega visokošolskega tečaja. Tako so se že pred ustanovitvijo univerze začela univerzitetna predavanja v Ljubljani, ki so potekala neprekinjeno od maja do novembra v prostorih tedanje državne obrtne šole na Aškerčevi cesti.²⁷

Slika 3: Poslopje Deželnega dvorca v Ljubljani, zgrajeno leta 1902, je leta 1919 postalo in je še danes centralna stavba ljubljanske univerze (Razglednica iz časa okrog leta 1914.²⁸)

5. decembra 1918, ko se je konstituirala Vseučiliška komisija, se je zdelo, da je ustanovitev slovenske univerze še daleč, kljub temu da je imel slovenski narod za prve štiri fakultete dovolj na tujih univerzah habilitiranih profesorjev. Prevladala je misel, da naj bi zagrebška univerza postala matica ljubljanski, tako da bi prevzela njej namenjeni habilitirani kader in bi do ustanovitve ljubljanske univerze na zagrebških fakultetah delovale vzporedne stolice v slovenskem jeziku. V začetku leta 1919 so se prizadevanja za univerzo okrepila. Marca, ko je bilo jasno, da bo univerza v Ljubljani začela delo že v naslednjem študijskem letu, so bile pri Vseučiliški komisiji ustanovljene podkomisije, ki so pripravile organizacijske statute za posamezne fakultete in predloge za zasedbe stolic.²⁹

23. julija 1919 je regent Aleksander podpisal "Zakon o vseučilišču Kraljestva Srbov, Hrvatov in Slovencev v Ljubljani", ki je bil teden dni pred tem sprejet v beograjskem parlamentu. Ljubljanska univerza je bila urejena po zgledu beograjske in je vključevala tudi tehniko. Zanj so veljali zakoni in uredbe, ki so veljali v Beogradu.³⁰

Opombe

- 1 Tavčar, Ivan (1851–1923) je bil slovenski pripovednik, politik narodno-napredne stranke, ljubljanski župan (1911–1921). Njegova najbolj znana dela so: Cvetje v jeseni, Visoška kronika ... Luc Menaše, Svetovni biografski leksikon, Ljubljana 1994 (dalje: Svetovni biografski leksikon), str. 956.
- 2 Žerjav, Gregor (1882–1929) je bil slovenski pravnik in politik. Bil je (mlado)liberalni, projugoslovanski politik. Prav tam, str. 1228.
- 3 Kramer, Albert (1882–1943) je bil slovenski novinar in politik; eden izmed voditeljev slovenskih medvojnih liberalcev. Večkrat je bil tudi jugoslovanski minister. Prav tam, str. 524.
- 4 Več avtorjev, Ilustrirana zgodovina Slovencev, Založba Mladinska knjiga, Ljubljana 1999 (dalje: Ilustrirana zgodovina Slovencev), str. 249.
- 5 Ivan Tavčar, Svarog.org, http://ndd.svarog.org/ndd_images/tavcar_ivan.jpg (7. 5. 2008).
- 6 Alešovec, Jakob (1842–1901) je bil slovenski pripovednik in dramatik, novinar in urednik. Svetovni biografski leksikon, str. 22.
- 7 Kalan, Andrej (1858–1933) je bil slovenski politik, katoliški duhovnik. Od leta 1903 je bil predsednik Katoliškega tiskovnega društva. Prav tam, str. 466.
- 8 Cankar, Izidor (1886–1958) je bil slovenski umetnostni zgodovinar, urednik, kulturnik, kritik, prevajalec, jugoslovanski diplomat ter do leta 1926 katoliški duhovnik. Prav tam, str. 156.
- 9 Ahčin, Ivan (1897–1960) je bil slovenski politik, katoliški duhovnik in publicist. V obdobju 1929–1941 je bil odgovorni urednik Slovenca. Prav tam, str. 14.
- 10 Ilustrirana zgodovina Slovencev, str. 251.
- 11 Costa, dr. Etbin Henrik je bil julija 1864 izvoljen za ljubljanskega župana. Pod njegovim županovanjem so na ljubljanskem magistratu prvič izobesili slovensko narodno zastavo in zapeli podoknico, ki jo je spesnil Fran Levstik. Dostopno na http://www.ljubljana.si/si/ljubljana/predstavitev/zupani/1812_1911/30362/podrobno.html (21. 5. 2008).
- 12 Laška univerza v Trstu, Slovenski narod (dalje: SN), 7. 11. 1901, št. 256, str. 1.
- 13 Italijansko vseučilišče, Slovenec (dalje: S), 7. 1. 1901, št. 256, str. 1.
- 14 Za univerzo v Ljubljani, SN, 8. 11. 1901, št. 257, str. 1.
- 15 Aškerc, Anton (1856–1912) je bil slovenski pesnik, prevajalec in urednik. Do leta 1898 je bil katoliški duhovnik, potem mestni arhivar v Ljubljani. Njegova prva pesniška zbirka se je imenovala Balade in romance. Svetovni biografski leksikon, str. 47.
- 16 Slovenska kronika XX. stoletja, str. 30.
- 17 Smrekar, Hinko (1883–1942) je bil slovenski risar, karikaturist in

ilustrator, slikar in publicist. Med drugo svetovno vojno je bil kot talec ustreljen. Svetovni biografski leksikon, str. 898.

- 18 Več avtorjev, Slovenska kronika XX. stoletja, Ljubljana 1995 (dalje Slovenska kronika XX. stoletja), str. 30.
- 19 Za univerzo v Ljubljani, SN, 9. 11. 1901, št. 258, str. 1.
- 20 Prav tam, str. 1.
- 21 Majaron, Danilo (1859–1931) je bil slovenski pravnik in politik. Svetovni biografski leksikon, str. 604.
- 22 Slovenska kronika XX. stoletja, str. 30.
- 23 Korošec, dr. Anton (1872–1940) je bil slovenski politik in katoliški duhovnik; od leta 1906 je bil poslanec v avstrijskem državnem zboru. Bil je tudi vodja Slovenske ljudske stranke. Kot jugoslovanski minister za promet je leta 1920 zadužil stavko železničarjev. Svetovni biografski leksikon, str. 514.
- 24 Krek, dr. Evangelist Janez (1865–1917) je bil slovenski politik, krščanski sociolog, publicist in antisemit. Bil je glavni organizator krščansko socialnega gibanja na Slovenskem. Prav tam, str. 528.
- 25 Verstovšek, dr. Karel (1871–1923) je bil slovenski politik. Po razpadu Avstro-Ogrske predsednik narodnega sveta za Štajersko v Mariboru in član Narodne vlade SHS za Slovenijo v Ljubljani (poverjenik za prosveto). Prav tam, str. 1002.
- 26 Slovenska kronika XX. stoletja, str. 31.
- 27 Univerza v Ljubljani – ustanovitev in razvoj do konca 20. stoletja, Univerza v Ljubljani. Dostopno na http://www.uni-lj.si/o_univerzi_v_ljubljani/zgodovina_ul/ustanovitev_in_razvoj_do_konca_20_stoletja.aspx (16. 5. 2012).
- 28 Prav tam.
- 29 Prav tam.
- 30 Prav tam.

Reference

- [1] Univerza v Ljubljani – ustanovitev in razvoj do konca 20. stoletja, Univerza v Ljubljani. Dostopno na http://www.uni-lj.si/o_univerzi_v_ljubljani/zgodovina_ul/ustanovitev_in_razvoj_do_konca_20_stoletja.aspx.
- [2] Več avtorjev, Slovenska kronika XX. stoletja, Ljubljana 1995.
- [3] Več avtorjev, Ilustrirana zgodovina Slovencev, Založba Mladinska knjiga, Ljubljana 1999.